

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra Slægten

Citation: Skjoldborg, Johan: "Slægten", i Skjoldborg, Johan: *Slægten*, 1925, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_08-shoot-idm140074493081248/facsimile.pdf (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Slægten

KIRSTEN (ser til dem). Er der noget paa Færde?

GRAVES. N—aa, vi sidder og snakker om, — ja, vi kan ikke forstaa, hvad der gaar af Kræsten, han er bleven saa underlig, ikke ogsaa?

KIRSTEN (sætter sig, sukker). Ja, der er noget, der piner ham.

GRAVES. Kan du tænke dig til, hvad det kan være?

KIRSTEN. A tror det er noget med Ung-Graves.

ANN' KATRIN'. Med Ung-Graves?

GRAVES. Nej, det tror a ikke passer.

KIRSTEN. Om det er noget med Examen eller saadan, a ved det ikke.

GRAVES. Du ved nok Kirsten, at han altid er Nummer et, eller i al Fald ved den rigtige Ende.

PER KOLD. Ja, Ung-Graves han skal Sørenme nok klare sig, der bliver Kræsten sgu Bet — og du ogsaa Graves, ha ha — Ja, det er mærkelig nok, *Du satte Skik* paa Hedegaard, Graves, Ann' Katrin' og mig vi hjalp dig. Vi dyrkede Jorden, som skrevet staar — ogsaa Fan flyttme til Gavns.

ANN' KATRIN'. Ja, hvor var det en skøn Tid i Hedegaard dengang. Men vi sled haardt.

PER KOLD. Jamen altsaa, a vilde ha' sagt — efter Graves, saa kom Kræsten og han satte det store Svinghjul i Gang, saa det snurrede i hele Sognet.

ANN' KATRIN' (beundrende). Ja, a skal love for det.

KIRSTEN. Ja, det blev godt kendt, da Kræsten tog ved.

PER KOLD (hjerterlig). Og han fik Kirsten til at flytte til os.

GRAVES. Ja, det var en god Dag den Dag.

KIRSTEN. A har i Grunden altid været hjemme her, a har altid hørt til Hedegaard, ikke sandt?

ANN' KATRIN'. Ja, det er sandt, bitte Kirsten (lægger sin Haand paa Kirstens). Du kan tro, a har været glad mange Gange ved, at det gik som det gik med Kræsten og dig.

PER KOLD. Ja, og ikke hende „Skjoldmøen“, ha ha. En har alligevel oplevet meget i Hedegaard. Kræsten kan blive Rigsdagsmand, og Ung-Graves kan blive Herredsfoged, og En har kendt dem fra små (Lille Pause, sukker, alvorlig som i Øjeblikkets Forsagthed) Ja, I kan sagtens, I er oplyste Folk, men hvad er En anden? A har ikke lært andet end Balles Lærebog, og den kan a ikke huske et Ord af.

GRAVES. Hvad du er, Per? Det skal a sige dig, du er Per Kold fra Hedegaard og vor bedste Ven.

(Lille Pause)

PER KOLD (mildnet, lunt). Tror du, En kan klare sig med det, Graves? Ja, for En bliver jo ældre og ældre, og naar den store Examen kommer, saa kan I andre jo sagtens, men hvis ikke Balles Lærebog kan klare den, saa gaar a Fan flyttne herunter.

KIRSTEN (venligt). Du klarer dig nok, Per, det tror a.

ANN' KATRIN'. Det skal han nok, for det har han altid gjort.

PER KOLD. Naa tror I, ja I Kvind'mennesker I skal nok smutte igennem, det er jo vi Mandfolk, der tænker for jer — (opdager Ung-Graves og Karen, der spadserer ude bag Gardet) Se der! (Alle kigger ud) Se de to har Fremtiden for sig.

(Lille Pause)

ANN' KATRIN'. Mon det skulde blive de to.

KIRSTEN. Gid det var saa vel.

GRAVES. Det vilde a ogsaa ønske.

PER KOLD. Saadan gaar det ogsaa nok, Graves, for det er Naturens Orden. (smiler) A tror nu ellers nok han har hvi-sket til andre Piger, den Svend.

GRAVES (lidt sødt). Hvad ved du om det.

PER KOLD. Jo, he he, a har set hans Øjne, naar han har været hjemme i Ferier, he he.

ANN' KATRIN' (i Beundring). Han er jo saa pæn og begavet.

PER KOLD. Ja, Kvindmennesker kan ikke staa for ham, de er væk, a har set det.

KIRSTEN. Det synes a nu ikke saa godt om.